

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **Ing. J. P., X**
zastoupeného Mgr. Hynkem Navrátilem, advokátem, Na
Florenci 1, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, Masarykova 427/31, 602 00 Brno**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 26423/18/5200-10422-711473,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 1. 8. 2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 26423/18/5200-10422-711473 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 13. 9. 2017, č.j. 1709667/17/2305-50521-401544 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí I“ nebo „platební výměr I“), kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmu za zdaňovací období roku 2011 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

výši 2 016 360 Kč, resp. ze dne 13. 9. 2017, č.j. 1709710/17/2305-50521-401544 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí II“ nebo „platební výměr II“), kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmu za zdaňovací období roku 2014 ve výši 273 825 Kč. Žaloba byla původně podána Městskému soudu v Praze, který ji z důvodu místní nepříslušnosti usnesením ze dne 16. 10. 2018, č.j. 8 Af 20/2018-76, postoupil Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“).

2. Daňové řízení je upraveno zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Problematika daní z příjmů je upravena zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

[III] Žaloba (a její doplnění ze dne 15. 12. 2022 a 4. 10. 2023)

3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesprávné a nezákonné. Tvrdil, že v procesu vydání byla porušena jeho práva takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že z něj není seznatelné, proč žalovaný považoval žalobcovy námitky činěné v průběhu daňového řízení za nepřesvědčivé, neprokazatelné, nedůvodné, účelové, nevěrohodné či vyvrácené a žalobcem tvrzené skutečnosti za nerozhodné, nesprávné či řádně provedenými důkazy vyvrácené. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak žalobce spatřoval v tom, že ačkoliv byly žalovaným shledány dvě odvolací námitky důvodnými, nebyla odvoláním napadená rozhodnutí zrušena v odvolacím řízení.
5. Stěžejní žalobní námitkou bylo, že finanční prostředky ve výši 15,5 milionu korun, z nichž správce daně a žalovaný vyměřili daň z příjmu, nebyly dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 7 C 306/2016, ve vlastnictví žalobce a z toho důvodu zároveň nemohly být předmětem zdanění jeho příjmů. Žalobce tvrdil, že předmětné peněžní prostředky byly vlastnictvím jeho syna M. P.. Dle žalobce byla otázka vlastnictví předmětných peněžních prostředků v daňovém řízení zakončeném napadeným rozhodnutím otázkou předběžnou. Předběžnou otázkou je pak dle žalobce taková otázka, jejíž řešení nepřísluší orgánu, který ve věci rozhoduje, ale o které je nutno si učinit úsudek, aby ve věci mohlo být rozhodnuto. V daňovém řízení se *in meritum* řeší otázka poplatníka a výše daňové povinnosti. Správci daně nepříslušelo rozhodovat o otázce vlastnictví předmětných finančních prostředků, úsudek o této otázce byl však nutný pro další rozhodnutí správce daně. Dle žalobce bylo z postupu správce daně patrné, že se zodpovězením předběžné otázky nezabýval, proto nezbylo jeho synovi jako vlastníkovu předmětných finančních prostředků než podat určovací žalobu. Správce daně pak dle žalobce vyvodil rozporný závěr stran posouzení vlastnictví předmětných finančních prostředků, když na jednu stranu ve zprávě o daňové kontrole tvrdil, že otázka vlastnictví finančních prostředků je součástí zjišťovaného skutkového stavu, na druhou stranu pak dovodil, že zodpovězení této otázky má pro rozhodnutí nezanedbatelný význam. Žalobce v té souvislosti připomněl, že předmětná předběžná otázka byla zodpovězena výše zmíněným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10. Správce daně byl, s odkazem na § 99 odst. 1 daňového řádu, tímto rozsudkem vázán. Pokud tedy Obvodní soud pro Prahu 10 v předmětném rozsudku určil, že vlastníkem finančních prostředků nebyl žalobce, tudíž se nejednalo o žalobcův příjem, nemohla být žalobci stanovena ani povinnost odvést z tohoto příjmu daň. K hodnocení žalovaného, který tvrdil, že ze strany žalobce a jeho syna se jednalo o obcházení zákona, pak žalobce označil za nepřijatelné, když žalobcův postoj co do předmětného řízení o určovací žalobě byl správci daně znám (a mohl se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudního řízení účastnit). Z žalobcova postoje v průběhu daňového řízení pak bylo dle něj zřejmé, že z jeho strany dojde k uznání nároku žalobcova syna, když tento nárok byl oprávněný. Žalobce nesouhlasil s tvrzeními žalovaného, že určovací žaloba byla ze strany žalobcova syna podána účelově a že správci daně byla upřena možnost účastnit se předmětného soudního řízení.

6. Žalobce dále namítal, že žalovaný ani správce daně se v rámci daňového řízení zodpovězením předběžné otázky vůbec nezabývali, a to ani ve výroku svých rozhodnutí, ani v jejich odůvodněních.
7. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti hodnocení čestného prohlášení svého syna, který jím deklaroval, že je vlastníkem finančních prostředků ve výši 13,6 milionu korun. Dle žalobce, věrohodnost tohoto prohlášení nemůže snížit fakt, že se jedná o žalobcova syna. Shodně vyplývá i z výpovědi žalobce a jeho syna. Není pravdou, jak tvrdí správce daně, že jejich výpovědi byly nejisté a nekonkrétní, přičemž žalobce odkázal na protokoly o jejich výsledcích. Žalobce uvedl, že se jeho syn odmítl vyjádřit pouze k otázce způsobu nabytí předmětných finančních prostředků, což učinil z opatrnosti, aby se vzhledem k dlouhému časovému odstupu nedopustil zavádějící či nepřesné formulace, která by v budoucnu mohla být užita proti němu. Dle žalobce byla v průběhu výpovědi jeho syna naznačena i možnost jeho trestního stíhání. Na otázku správce daně, proč odmítá vypovídat, pak žalobcův syn neodpověděl proto, že odpovědí by prakticky zaniklo jeho právo nevypovídat.
8. Stran způsobu nabytí předmětných finančních prostředků žalobce uvedl, že jeho syn mezi lety 1994 až 1999 nabyl finanční prostředky ve výši 13,6 milionu korun jako výhry z hazardních her. Tyto skutečnosti nechtěl uvádět v průběhu daňového řízení z důvodu studu a nebezpečí jeho znevěrohodnění před okolím. Dalším důvodem byla skutečnost, že v období od 6. 10. 1994 do 31. 1. 1995 byl zaměstnán jako krupiér ve společnosti CARE Brno, s.r.o., s místem výkonu práce v Domažlicích, a nevěděl, zda se návštěvou kasin v pozici hráče nedostává do kolize s výkonem funkce krupiéra. K prokázání těchto tvrzení pak žalobce navrhl návštěvní lístek z CASINA ROYAL Železná Ruda ze dne 7. 5. 1998.
9. Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že žalovaný došel na rozdíl od správce daně k závěru, že částka ve výši 16,5 milionu korun nebyla součástí společného jmění manželů žalobcova syna M. P. a jeho manželky P. P., měl prvoinstanční rozhodnutí zrušit. Žalobce, vzhledem k argumentaci správce daně, považoval doklady o vypořádání předmětného SJM za otázku zásadního významu. Protože žalovaný nezrušil prvoinstanční rozhodnutí, ačkoliv žalobcovu námitku v odvolacím řízení ohledně vztahu předmětné částky a SJM shledal důvodnou, žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
10. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce odkázal na společný projekt svého syna a M. P., kdy žalobcův syn v tomto projektu vystupoval jako investor připravený poskytnout svému společníkovi částku ve výši 6 milionů korun. Tento závazek žalobcův syn formalizoval vykonatelným exekutorským zápisem. To dle žalobce svědčilo o synově vlastnictví této částky. Uvedený projekt žalobcova syna a jeho společníka byl ukončen dne 22. 10. 2009 dohodou o narovnání, z čehož dle žalobce správce daně dovodil, že předmětná částka neexistovala. Dle žalobce je naopak zcela nelogické, aby jeho syn svolil k sepsání vykonatelného exekutorského zápisu, pokud by nedisponoval předmětnou peněžitou částkou. K tomu pak žalobce doplnil, že jeho syn již v minulosti uzavíral obchody v řádech milionů korun, což dokládal příloženými listinami. Žalobce dle svého názoru podrobně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vysvětlil podstatu předmětného projektu svého syna a smírný způsob řešení sporu mezi synem a jeho společníkem.

11. Dále žalobce brojil proti zjištěním o výši příjmů žalobcovy syna. Správce daně i žalovaný na základě synových daňových přiznání konstatovali, že příjmy žalobcovy syna nepřesáhly v období mezi lety 1993 a 2011 ve svém souhrnu výši 3 miliony korun čistého. Žalobce proti tomu namítal, že správce daně měl z předchozích daňových kontrol informace o výši synových příjmů, nicméně nijak je nebere do úvahy. Konkrétněji však žalobce ničeho nenamítal.
12. Dále žalobce brojil proti závěru učiněnému správcem daně a žalovaným ohledně toho, zda se v případě tvrzeného poskytnutí peněžních prostředků žalobcovým synem žalobci jednalo o půjčku či úschovu. Správce daně tvrdil, že ačkoliv bylo v čestném prohlášení o poskytnutí finančních prostředků mezi žalobcem a jeho synem uvedeno, že se jedná o půjčku, z obsahu jejich svědeckých výpovědí bylo seznatelné, že se mělo jednat o úschovu. Z toho pak správce daně dovodil, že se jednalo o účelové jednání ve shodě mezi osobami blízkými. Dle správce daně o tom svědčila i skutečnost, že žalobce vlastním jménem uzavřel dne 20. 10. 2014 jako věřitel smlouvu o úvěru se subjektem CRESCON INVEST, a. s., jako dlužníkem, jejímž obsahem bylo poskytnutí úvěru žalobcem uvedené akciové společnosti ve výši 18,8 milionu Kč, přičemž vklad hotovosti ve výši 13,6 milionu Kč byl převeden na její účet. Žalobcův syn se však jako vlastník předmětné finanční částky o tom měl dozvědět až v souvislosti s daňovým řízením zahájeným dne 13. 11. 2014 v souvislosti s doručením výzvy k podání daňového přiznání (žalobci). O vlastnictví finanční částky žalobce dle správce daně svědčilo také to, že úroky vyplácené na základě smlouvy o úvěru byly sice poukazovány na bankovní účet žalobcovy syna, nicméně žalobce je v daňových přiznáních za roky 2014 a 2015 uváděl jako své vlastní příjmy z kapitálového majetku a takto je také danil. Žalobce nejprve uvedl, že je nerozhodné formální označení kontraktu mezi ním a jeho synem jako právními laiky, navíc podstata kontraktů zůstala stejná, ať už byly nazvány jakkoliv, když nedošlo ke změně vlastníka finančních prostředků. K převodu úroků na účet žalobcovy syna pak žalobce konstatoval, že to považuje za nezvratný důkaz o vlastnictví finančních prostředků žalobcovým synem. Je zcela logické, že uváděl úroky v daňovém přiznání na straně svých příjmů, přičemž je však ponechával ke konzumaci svému synovi jako vlastníkovvi předmětné finanční částky, z níž úroky plynuly.
13. Ohledně hodnocení předmětného kontraktu mezi žalobcem a jeho synem pak žalobce namítal, že ze strany správce daně je zcela nepřipadné hodnotit, o jaký typ smlouvy se jednalo, neboť toto není v jeho kompetenci. Proto žalobce odmítl závěr správce daně, že pokud se jednalo o úschovu, neměl žalobce uzavřít výše zmíněnou smlouvu o úvěru, neboť tak porušil § 747 a násl. zákona č. 40/1964 Sb. (dále jen „starý občanský zákoník“). Žalobce stran toho rovněž konstatoval, že i kdyby porušil své povinnosti jako schovatel, zakládalo by to pouze jeho odpovědnost v rovině občanskoprávní, k jejímuž hodnocení však není správce daně příslušný. V této souvislosti pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č.j. 7 Afs 105/2009-92. Navíc není dle žalobce ani rozhodné, zda se jednalo o půjčku nebo úschovu proto, že ani v jednom případě nedošlo k reálné generaci příjmu na žalobcově straně. Jeho majetek nebyl v důsledku ani jednoho ze smluvních typů navýšen, proto se nemohlo jednat o příjem ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č.j. 2 Afs 42/2005-136, a proto nemohlo dojít k vyměření daně z příjmu vůči žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. K hodnocení synova výsledku ze strany správce daně pak žalobce zdůraznil, že s odstupem sedmi let uvedl okamžik uložení peněžních prostředků do úschovy ke svému otci a jejich výši s přesností na přibližně 60 dnů. Dle žalobce není rozhodné, kdy došlo k převzetí předmětné finanční částky, podstatné je, že k tomuto došlo, což bylo jednoznačně prokázáno. Žalobce tvrdil, že je v důsledku paměťových procesů přirozené, že si po šesti letech nepamatuje přesně, nýbrž s odchylkou asi 60 dnů, kdy mělo k převzetí předmětné finanční částky dojít. Přesný okamžik navíc považoval z důvodu blízké příbuznosti k synovi za nedůležitý. Dále, dle žalobce nelze zpochybnit pravdivost svědecké výpovědi žalobcova syna ani proto, že je s žalobcem v blízkém příbuzenském vztahu. Ohledně tvrzení správce daně, který považuje za podivné, že žalobce se svým synem mezi sebou nemají písemná ujednání o předání finanční částky, pak žalobce konstatoval, že z důvodu jejich blízké příbuznosti to nepovažovali za důležité.
15. Dále žalobce brojil proti závěrům, ke kterým došel správce daně po hodnocení žalobcem předložených výpisů z účtu. Žalobce namítal, že jimi prokázal, že jeho syn běžně operuje s částkami v řádech milionů korun. To bylo dále prokázáno i odpovědí na výzvu Finančního úřadu v Domažlicích (ze dne 31. 8. 2005, č.j. 35438/05118930/0386). Zpochybňuje závěry správce daně, že částky uvedené ve výpisech byly použity na výstavbu rodinného domu žalobcovým synem, když ten byl dokončen již v červnu 2005, a je tedy nepochybné, že rozhodující investice musela být uhrazena dlouho před dokončením stavby, nikoliv tedy v době, k níž se vztahují předmětné výpisy z účtu. Dále žalobce rozporoval tvrzení správce daně co do použití finančních prostředků na stavbu rodinného domu, když uvedl, že pokud by jeho syn chtěl použít své úspory na stavbu domu, neinvestoval by je prostřednictvím investičního fondu, kde není zajištěna okamžitá bezztrátová likvidita. Tyto námitky žalobce uvedl již v odvolání proti rozhodnutím správce daně, přičemž žalovaný je neshledal důvodnými, když uvedl, že výpisy z bankovních účtů neprokazují uložení finančních prostředků ve výši 16,5 milionu Kč žalobcovým synem u žalobce.
16. Žalobce dále napadal skutková zjištění učiněná správcem daně na základě výsledků svědků JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. Co do vlastnictví předmětné peněžní částky oba svědci vypověděli, že z jednání žalobcova syna usoudili, že je jejím vlastníkem. Jejich výpovědi však správce daně označil jako domněnky pracovníků exekutorského úřadu. Věrohodnost JUDr. N. pak žalovaný zpochybnil s odkazem na to, že vystupoval jako žalobcův zástupce při ústním jednání před správcem daně dne 12. 3. 2015 a zároveň vystupoval jako odborný konzultant při výsledku žalobcova syna dne 3. 6. 2015. Nevěrohodnost Ing. Ch. pak správce daně spatřoval v tom, že byl žalobcem kontaktován před provedením výsledku. Věrohodnost svědeckví obou pak byla dle správce daně zpochybněna také tím, že žalobcův syn usiloval v době exekuce nařízené proti němu o úschovu peněžních prostředků u exekutorského úřadu pověřeného právě jejím provedením, i tím, že žalobcův syn odmítl návrh na úschovu finančních prostředků v bankovní i nebankovní schránce z důvodu, že by došlo k poskytnutí informací o majetku exekutorskému úřadu.
17. Žalobce tvrdil, že nelze zpochybnit věrohodnost svědka proto, že vystupoval jako jeho zástupce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č.j. 7 Afs 79/2015-30), stejně tak nelze zpochybnit věrohodnost svědka pouze na základě toho, že byl žalobcem kontaktován před provedením výsledku. Žalovaný pak závěry správce daně částečně převzal, když sice neshledal nezákonným kontaktování svědka Ing. Ch., nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ani jednu ze svědeckých výpovědí neshledal jako prokazující vlastníctví předmětných finančních prostředků žalobcovým synem.

18. Ohledně pochybností správce daně stran úschovy finančních prostředků u exekutorského úřadu pak žalobce namítal, že jednání o úschově probíhala v květnu 2008, přičemž exekuce byla proti synovi žalobce zahájena tímto exekutorským úřadem až dne 26. 6. 2008, v době jednání o úschově tedy exekuce neprobíhala, a to proto, že v době jednání o úschově ještě nenastala vykonatelnost exekutorského zápisu. Exekuce tedy byla zahájena až měsíc po jednání o úschově.
19. Žalobce dále namítal, že mu bylo ze strany správce daně zabráněno nahlédnout do spisu, aby se seznámil s usnesením Policie ČR ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. KRPP-122595/131/TČ-2015-030181, kterým byla odložena trestní věc podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, kterého se měli dopustit žalobce a jeho syn. Správce daně stran toho uvedl, že předmětný dokument je v neveřejné části daňového spisu.
20. Dále žalobce uvedl příklad finanční transakce proběhnuvší mezi ním a jeho synem, v rámci níž půjčil svému synovi částku ve výši 52 736 Kč na koupi pozemku. Žalobce poukázal na to, že nedošlo k půjčce ve výši jednoho milionu korun, jak tvrdí správce daně. V roce 2012 pak došlo k prodeji pozemku za částku ve výši milion korun, kterou vrátil žalobci jeho syn jako vrácení předmětné půjčky spolu s tím, co k půjčené částce přirostlo. Částka ve výši milion korun pak byla ze strany správce daně oprávněně uznána jako prokazatelně doložený zdroj příjmů žalobce.
21. Žalobce dále rozporoval tvrzení správce daně a žalovaného, že v roce 2008 převedl svůj rodinný dům na tehdejšího obchodního společníka M. P., a tvrdil, že ho nikdy nepřevodil. Ohledně změny bydliště žalobce konstatoval, že tak učinil, aby se vymanil z přetrvávající agrese ze strany správce daně dostávající se až do osobní roviny.
22. Závěrem žaloby žalobce namítal nesprávné hodnocení důkazů ze strany správce daně i žalovaného, když uvedl, že bylo prokázáno, že vlastníkem předmětné finanční částky je žalobcův syn, a nikoliv žalobce. Žalovaný tedy nedostatečně zjistil stav věci, čímž porušil § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a vydal nezákonné rozhodnutí. Dále neoprávněně zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (a jejím doplněním ze dne 16. 2. 2023) primárně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předložené správní spisy.
24. Za předmět sporu žalovaný označil zdanění vkladů v souhrnné výši 15,5 milionu korun, když jádrem sporu byla otázka vlastníctví předmětných finančních prostředků. Žalovaný nejprve upozornil, že žalobce v průběhu daňového řízení neuvedl způsob nabytí předmětných finančních prostředků ze strany svého syna. Nebyl mu ani předložen důkazní prostředek v podobě návštěvního lístku z kasína ze dne 7. 5. 1998. Dále uvedl, že žalobce v rámci žaloby namítal pouze to, že finanční prostředky vložené na jeho účet nejsou v jeho vlastníctví, nýbrž jsou ve vlastníctví jeho syna, což dokládal rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 7 C 306/2016, jímž bylo určeno, že vlastníkem předmětné finanční částky je žalobcův syn.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Stran žalobcova tvrzení týkajícího se zdroje finančních prostředků žalovaný namítal jeho účelovost, když nerozuměl tomu, proč žalobce tuto argumentaci neuplatnil již v daňovém řízení. Předložený důkazní prostředek v podobě návštěvního lístku dle žalovaného neosvědčuje, že by žalobcův syn byl výhercem jakéhokoliv finančního obnosu, ba ani to, že předmětné kasino navštívil jako hráč. Dále žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobcův syn pracoval v době, z níž návštěvní lístek pochází, jako krupiéř, mohl si takových lístků obstarat nepočítaně.
26. Stran rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 žalovaný rovněž konstatoval účelovost tvrzení a uvedl, že soudní řízení zakončené předmětným rozsudkem bylo zahájeno dne 21. 9. 2019, tedy poté, co byl žalobce seznámen s výsledky postupu k odstranění pochybností ze dne 9. 8. 2016. Žalobce informoval správce daně o civilním řízení soudním dne 16. 11. 2019, přičemž však již dne 4. 11. 2016 žalobce uznal nárok tvrzený jeho synem. Vzhledem k tomu, že žalobce uznal nárok tvrzený v předmětném civilním řízení soudním co do důvodu a výše, rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem pro uznání ve smyslu § 153a odst. 1 občanského soudního řádu. Vzhledem k tomu, že soud rozhodoval na základě žalobcova uznání, nelze z tohoto rozsudku dovodit zodpovězení předběžné otázky významné pro daňové řízení, a sice kdo byl vlastníkem předmětné finanční částky. Žalovaný uvedl, že rozsudek civilního soudu je účelově uměle vytvořeným důkazním prostředkem založeným na součinnosti žalobce a jeho syna, která se žalovanému do jisté míry jeví jako obcházení zákona z důvodu vytvoření právního titulu vlastnictví k předmětné finanční částce. V této souvislosti pak odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č.j. 6 Afs 50/2016-47, a ze dne 26. 11. 2015, č.j. 10 Afs 25/2015-79.
27. Žalovaný se důrazně ohradil proti žalobcovým tvrzením, že ve zprávě o daňové kontrole argumentuje nesouvisle a nesrozumitelně. Správce daně po celou dobu daňového řízení dodržoval zásady správy daní i předmětná ustanovení zákona o dani z příjmu.
28. Dále, z vyjádření žalobcova zmocněnce JUDr. V. N. seznal rozpor s čestnými prohlášeními, že se, co do poskytnutí předmětných finančních prostředků, mělo jednat nikoliv o půjčku, nýbrž o úschovu, přičemž částka, která měla být žalobci předána, byla ve výši 16,5 milionu korun namísto 13,6 milionu korun. Obdobný scénář pak lze dle žalovaného spatřovat i ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2014. Z provedených důkazních prostředků tak nebyl dle žalovaného prokázán původ peněžních prostředků, období jejich nabytí ani další skutečnosti, k jejichž prokázání byl žalobce vyzván.
29. Ohledně označení kontraktu spočívajícího v poskytnutí finančních prostředků žalobcovým synem žalobci, žalovaný s odkazem na nový občanský zákoník uvedl, že se má za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka a je schopna jej s běžnou péčí a opatrností užívat, proto dokáže i rozlišovat mezi půjčkou a úschovou. Dle žalovaného toto splňuje i žalobce, o čemž svědčí zejména jeho obchodní transakce uskutečněná se společností CRESCON INVEST, a.s., v řádu desítek milionů korun. Žalobce společně se svým synem nejprve v čestném prohlášení uvedli, že mezi nimi došlo k půjčce předmětných finančních prostředků, aby následně tento závěr korigovali do podoby úschovy. Z předmětné úvěrové smlouvy pak žalovaný dovodil i vlastnictví žalobcových peněžních prostředků, protože to byl žalobce, kdo smlouvu uzavřel. Co do poukazování úroku z předmětné smlouvy na účet žalobcova syna žalovaný konstatoval, že ačkoliv byly úroky takto poukazovány, žalobcův syn se o tom dozvěděl až v rámci postupu k odstranění pochybností, což plyne z protokolu ze dne 3. 8. 2015, č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1260406/15/2305-00561-400611. Žalovaný rovněž zdůraznil, že ačkoliv úroky z úvěrové smlouvy čerpal žalobcův syn, zdaňoval je žalobce v letech 2014 a 2015 jako příjmy z kapitálového majetku.

30. Žalovaný dále uvedl, že sice přisvědčil žalobcovu tvrzení (jako odvolatele), že částka ve výši 16,2 milionu korun nebyla součástí SJM žalobcova syna a jeho manželky, nicméně tato skutečnost neprokazuje disponování s předmětnou finanční částkou žalobcovým synem. Ohledně námitek, že bylo žalovaným přisvědčeno tvrzení žalobce, že kontaktování svědka před jeho výsledkem nebylo v rozporu s daňovým řádem, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost nebyla žalobci přičtena k tíži. Z tohoto důvodu však dle žalovaného nelze shledat nezákonnost jeho rozhodnutí.
31. Ohledně žalobních námitek týkajících se zapamatování rozhodných skutečností (žalobcem), žalovaný uvedl, že z důvodu jím tvrzené opatrnosti a prozíravosti by naopak předpokládal, že žalobce uvede přesný časový údaj, a to i vzhledem k tomu, že transakce ve výši desítek milionů korun se neuskutečňuje každý den. K námitce zpochybnění výsledku svědků JUDr. N. a Ing. Ch. pak žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde v bodech 37, 38, 40, 51, 54, 70 a 71 přezkoumatelně zdůvodnil, jak je hodnotil.
32. Dále uvedl, že je povinností daňového subjektu prokazovat skutečnosti uváděné v daňovém tvrzení ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, tudíž předložením důkazních prostředků ohledně propojení podnikání svého syna s M. P. žalobce pouze plnil své procesní povinnosti, když se nejednalo o jím tvrzenou pouhou dobrou vůli. Ani tyto důkazní prostředky však dle žalovaného neprokázaly vlastnictví předmětných finančních prostředků žalobcovým synem.
33. Stran neuskutečnění převodu rodinného domu na M. P. žalovaný oponoval, že to nevyplývá z rozhodnutí správce daně ani ze zprávy o daňové kontrole. Tato informace vyplývá pouze ze svědecké výpovědi M. P.
34. K námitce o nemožnosti nahlédnout do spisu žalovaný odkázal na bod 77 napadeného rozhodnutí, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2017, č.j. 62 Af 58/2015-63, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č.j. 1 Afs 21/2013-66. Žalovaný dále uvedl, že usnesení Policie České republiky ze dne 7. 7. 2016, sp. zn. KRPP-122595/131/TČ-2015-030181, nebylo v řízení použito jako důkazní prostředek.
35. Nepřílehavou na tento případ pak žalovaný shledal námitku a argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č.j. 2 Afs 42/2005-136, který se týká nepeněžitého příjmu vlastníka nemovitosti. Vzhledem k žalobcovu chování spočívajícím ve sjednání úvěrové smlouvy jeho jménem pak nelze usuzovat, že by nebyl vlastníkem předmětných finančních prostředků. Ohledně námitek stran hodnocení důkazních prostředků ze strany žalovaného i správce daně pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
36. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že je z něj zřejmé, jaký skutkový stav vzal za základ svého rozhodnutí, jak o něm právně uvážil a že se zabýval všemi odvolacími námitkami. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 14. 9. 2015, č.j. 52 Af 54/2014-78, pak žalovaný uvedl, že není jeho povinností reagovat na každý jednotlivý argument daňového subjektu, nýbrž se vypořádat se všemi základními námitkami uplatněnými v odvolání tak, aby odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytovalo náležitou oporu pro jeho výrok.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Této povinnosti žalovaný dle svého názoru dostal. Ze všech uvedených důvodů tak žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Původní rozsudek krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

37. Krajský soud v Plzni rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 22. 12. 2020, č.j. 30 Af 55/2018-97 (dále jen „původní rozsudek KS“), když napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud se primárně zaobíral rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38, kterým bylo určeno, že vlastníkem předmětných finančních prostředků je nikoliv žalobce, nýbrž jeho syn. Krajský soud dospěl k těmto závěrům (kráceno a zvýrazněno soudem): „[66] *Otázka vlastnictví předmětných finančních prostředků byla vyřešena již zmiňovaným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38, v němž zmíněný soud určil (výrok I.), že žalobcův syn M. P. je vlastníkem částky 15 500 000 Kč, kterou od něj žalobce převzal v měsíci srpnu 2008 do úschovy a do dne vyhlášení rozsudku mu ji nevrátil. Tento rozsudek nebyl v průběhu času zrušen, tudíž je stále pravomocným a autoritativně řeší otázku vlastnictví předmětné finanční částky, která byla ve svém souhrnu stanovena jako základ daně z příjmu žalobce za zdaňovací období roku 2011 (13,6 milionu korun) a zdaňovací období roku 2014 (1,9 milionu korun).*

[67] *Výše uvedenou skutečnost je pro věc nyní souzenou krajským soudem nutné prizmatem § 99 odst. 1 daňového řádu, resp. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, 6 Afs 50/2016-47, vyložit tak, že tu existuje pravomocné rozhodnutí vydané Obvodním soudem pro Prahu 10 (k povaze soudu jako orgánu veřejné moci viz nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1998, sp. zn. II. ÚS 91/98; o tom mezi stranami ostatně ani nebylo sporu), které řeší otázku vlastnického práva k předmětné finanční částce (k čemuž je civilní soud nepochybně příslušný). A zodpovězení této otázky (když odpověď na ni je obsažena ve výroku zmíněného rozsudku civilního soudu) je nutné pro vyměření daňové povinnosti žalobci.*

[68] *S ohledem na znění § 99 odst. 1 daňového řádu je soud toho názoru, že daňové orgány nebyly příslušné k hodnocení zmíněného rozsudku ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, nýbrž byly povinny postupovat v intencích normy speciální stanovující jejich vázanost pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu veřejné moci zodpovídajícím předběžnou otázku v daňovém řízení (závěr o takové vázanosti plyne i z odborné literatury (...)).*

[69] *Soud si je vědom toho, že předmětný rozsudek civilního soudu byl vydán na základě uznání nároku ve smyslu § 153a odst. 1 o. s. ř. Ustanovení § 99 odst. 1 daňového řádu však nepřipouští žádnou výjimku co do vázanosti daňových orgánů tam uvedenými rozhodnutími. Soud, veden judikaturou Nejvyššího správního i Ústavního soudu, dospěl k závěru, že zde není možnost rozhodnout v rozporu se zněním předmětného ustanovení daňového řádu. (...)*

[73] *S ohledem na vše výše uvedené dospěl soud k tomu závěru, že správce daně (potažmo žalovaný) postupovali chybně, když vyměřili žalobci daň z příjmu, ačkoliv na jeho straně příjem nevznikl. Vlastníkem finanční částky, z níž byla vyměřena žalobcova daňová povinnost, byl žalobcův syn a nikoliv žalobce, přičemž rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10, který ono vlastnické právo určil, byl jak správce daně, tak žalovaný na základě § 99 odst. 1 daňového řádu vázán.*

38. Nejvyšší správní soud, k žalobcově kasační stížnosti, rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, č.j. 1 Afs 86/2021-34 (dále jen „rozsudek NSS“), původní rozsudek KS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku NSS bylo vyjeveno mj. toto (kráceno krajským soudem): „[23] *V souzené věci není sporu o tom, že by žalovaný nezohlednil žalobcem předložený*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozsudek pro uznání (a jednání žalobce). Ten vzal v úvahu a učinil si o něm úsudek. Naopak je sporné, zda mohl o vlastnictví, pro účely daňového řízení, určeném rozhodnutím soudu vyhodnotit (usoudit) jinak než civilní soud v rozsudku o uznání. Mohl (srov. bod [76] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 3 AfS 26/2018-141).

[24] Podstatou případu je skutečnost, že odpověď na předběžnou otázku byla učiněna ve formě dosti zkratkovitého rozsudku pro uznání, bez informace o skutkovém stavu, naléhavosti právního zájmu na určení vlastnictví či vypořádání se s eventuálním okruhem potenciálních vlastníků finančních prostředků. To neznamená nic jiného, než že žalobce (v proběhlém civilním řízení v procesním postavení žalovaného) alespoň částečně uznal nárok proti němu žalobou vznesený. Soud pak posoudil toliko náležitosti projevu vůle žalobce v onom řízení (uznání nároku) a zda nejde o věc, ve které nejde schválit smír či která by byla v rozporu s kogentním ustanovením občanského zákoníku. Nezkoumal skutkové okolnosti věci, nedal přesvědčivé odůvodnění k rozřešení sporu (neb ten zde není), neprováděl dokazování. (...)

[26] Toliko formální povahu tohoto rozsudku podkresluje i skutečnost, že žalovaný může být i osoba, která není pasivně věcně legitimovaná, tedy není nositelem povinnosti ve vztahu k nároku uplatněného žalobcem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 3284/2006, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2837/2007). Civilní soud tuto otázku nezkoumá. Nelze opomenout ani možnost rozhodnout rozsudkem pro uznání toliko s ohledem na fikci uznání, pro tu postačí lhostejnost žalovaného či jeho pasivita v řízení (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3207/20 a v něm uvedená judikatura).

[27] Rozsudek pro uznání stojí výhradně na zásadě tzv. formální pravdy (srov. DRÁPAL, L. - BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 493). Ta se vyznačuje tím, že soud nemusí zjišťovat přesně a úplně skutkový stav. Soud nebo správní orgán se tak při zjišťování podkladů pro rozhodnutí musí spokojit s tím, co uvádějí jako skutkovou podstatu strany (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 7 A 506/93). Opakem této zásady je zásada tzv. materiální pravdy, kterou charakterizuje povinnost soudu či správního orgánu zjistit skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků řízení. Poznání skutkového stavu v ideálním světě by mělo být přesné a úplné, v racionalizované podobě se však požadavek omezuje na zjištění skutkového stavu, o němž nepanují důvodné pochybnosti.

[28] Správci daně tak rozsudek o uznání nemusí nic „říkat“ o zjištění skutkového stavu, včetně posouzení jednání, byť formálně potvrzeného rozsudkem soudu, pro účely daňového řízení (dle § 8 odst. 3 daňového řádu a dalších ustanovení) založeného na materiální pravdě. Vyhodnocení konkrétního jednání v rámci zjišťování skutkového stavu věci v daňovém řízení musí provést až správce daně právě v daňovém řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 AfS 11/2013 - 84). Výsledek rozsudku o uznání, jak výše uvedeno, neodpovídá zásadě materiální pravdy požadované po správcích daně (zjištění bez důvodných pochybností, kdo je vlastníkem), ale toliko o vlastnictví posouzeného optikou zásady pravdy formální, tedy toho, na čem se strany shodly. V rozsudku ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 22 Cdo 329/2016, Nejvyšší soud uzavřel, že [s]jamatný procesní úkon uznání nároku ničeho nevypovídá o skutečných hmotněprávních poměrech a z uvedeného řízení se nepodávají žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovozovat vlastnické právo žalobkyně k věcem, jejichž vydání se domáhala. I Nejvyšší soud tedy potvrdil, že z rozsudku pro uznání právní či skutkové hodnocení věci nelze dovozovat. Rozsudek pro uznání je dle § 159 odst. 1 o. s. ř. závazný mezi stranami sporu (inter partes), nikoliv vůči všem (erga omnes). Pro ostatní subjekty tím není založena překážka věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnuté (*res iudicata*), byť se jedná o otázku vlastnického práva (srov. subjektivní právní moc např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 26 Cdo 1609/2009). Stěžovatel nebyl účastníkem řízení před civilním soudem a shodný projev vůle otce i syna k otázce vlastnictví finančních prostředků, o něž byl žalobcem informován, hodnotil i v rozhodnutí o odvolání (resp. pokud by v řízení nepřistoupily další okolnosti věci, zajisté by byl vázán vyhodnotit tento projev vůle stejně jako civilní soud). Tyto závěry lze samozřejmě aplikovat i obráceně, správce daně se nemůže bez dalšího dovolávat toliko výsledků řízení, které nenaplní požadavky na zjišťování skutkového stavu, ale skutkový stav věci musí být zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy.

[29] Připuštěním závěrů krajského soudu o absolutní vázanosti správce daně civilním rozsudkem soudu v dané věci by se tak vyprázdnilo a znehodnotilo dokazování v daňovém řízení, důkazní břemeno spočívající na daňových subjektech by mohlo být bez dalšího nahrazeno formalizovaným uznáním nároku u civilního soudu bez jakéhokoliv dokazování. To jde evidentně proti principům dokazování v daňovém řízení a i proti smyslu tzv. předběžné otázky dle § 99 daňového řádu, která správce daně zavazuje v případě, že o otázce pravomocně rozhodl příslušný orgán. Neznamená to nic jiného, než že pokud příslušný orgán rozhodne v řádném řízení o určité právní otázce, je jí, zejména s ohledem na odůvodnění rozhodnutí příslušného orgánu, vázán v důvodech a rozsahu v jakém o ní rozhodoval. Příslušnému orgánu však zpravidla nepřislouží rozhodovat o stanovení daně či jiné daňové povinnosti. To se projevuje například v tom, že i pokud trestní soud zproští daňový subjekt obžaloby z úmyslného trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, neznamená to nutně, že správce daně nemůže shledat účast daňového subjektu na daňovém podvodu, pro niž postačí nedbalostní forma zavinění (srov. např. část. IV/fpísm. b) rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 - 100, či usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 2083/15). Vše bude záviset na odůvodnění pravomocného trestního rozsudku, s tím se musí správce daně vypořádat, resp. je jím vázán (srov. i Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09). (...)

[31] Lze proto shrnout, že ačkoliv je v obecné rovině správce daně vázán pravomocným rozsudkem soudu, v projednávané věci to bez dalšího nevyprazdňuje předmět daně závislý na otázce vlastnictví finančních prostředků pro účely stanovení daně dle zásady materiální pravdy. Právní otázka určení vlastnictví pro účely civilního řízení ukončeného pravomocným rozsudkem pro uznání a otázka zjištění poplatníka daně z příjmů (vlastníka zdanitelných příjmů) pro účely daňového řízení s panující zásadou materiální pravdy, nejsou totožnými otázkami, pro které by byl správce daně nucen převzít závěr civilního soudu z rozsudku pro uznání. (...)

[33] Teze krajského soudu o naprosté vázanosti všemi pravomocnými rozsudky civilního soudu byla toliko obecnou, nezohledňující různé zásady řízení či totožnost otázky řešené jako předběžné s otázkou relevantní pro správné stanovení daně. Správce daně je vázán pravomocnými rozsudky civilních soudů, ale toliko v otázkách totožných pro řízení civilní i daňové ve všech jejich specifických aspektech. Z povahy věci však správce daně nebude moci bez dalšího přejímat závěry rozsudků pro uznání, které o dílčí otázce rozhodují toliko na základě formální pravdy – fakticky toliko stvrzují vůli dvou účastníků řízení, ale sám bude muset vést řízení tak, aby dostal zásadě pravdy materiální a vyloučil případné obcházení zákona, rozkryl dissimulované jednání či neposkytl ochranu zneužití práva.

[34] Kromě výše uvedeného krajský soud přehlédl, že stěžovatel považoval jednání směřující k rozsudku o uznání za obcházení zákona. Pokud krajský soud chtěl vycházet právě a pouze z

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

toboto rozsudku pro posouzení zákonnosti stanovení daně, bylo jeho úkolem přezkoumat zákonnost i této úvahy správců daně.

[35] V projednávané věci správci daně v rámci daňového řízení upozorňovali na zjevný rozpor výsledků dokazování s formálním schválením shodných projevů vůle žalobce a jeho syna (vydání rozsudku o uznání) v řízení. Žalobce (a jeho syn) svá tvrzení o vlastnictví, původu a množství finančních prostředků v řízení několikrát měnili. Od počátečního tvrzení žalobce, že jde o jeho vlastní úspory, přes verzi, že jde o půjčku od syna až po příběh o úschově (nejprve řadu let „na půdě v kufříku v hotovosti“, posléze na účtu u banky). Nepřehlédnutelné je rovněž zacházení s prostředky (úvěr právnické osobě) a nakládání s výnosy (vlastní zdanění úroků). Ve spisu se nachází řada dokladů a důkazů, mimo jiné o majetkových poměrech žalobce i jeho syna v rozhodném období, které jsou v kontrastu s výrokem rozsudku o uznání. Ten byl vydán v návaznosti na zjištění správce daně s nepřehlédnutelnou časovou prolukou od uznaného stavu věci (uznání vlastnictví k peněžním prostředkům).

[V] Nové rozhodnutí krajského soudu

39. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
40. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
41. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
42. Podle § 110 odst. 4 soudního řádu správního, zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
43. Při jednání soudu dne 25. 10. 2023 strany sporu setrvaly na svých stanoviscích.
44. Žaloba není důvodná.
45. Krajský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, nyní o věci uvážil následovně.
46. Není pochyb o tom, že Nejvyšším správním soudem byla jednoznačně vyřešena kruciólní žalobcová námitka týkající se závaznosti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38. Krajský soud proto vycházel z toho, že orgány finanční správy nebyly v souzené věci povinny bez dalšího přejímat závěry civilního rozsudku pro uznání, ale naopak musely vést řízení tak, aby dostály zásadě materiální pravdy a vyloučily možné obcházení zákona, dissimulované jednání či zneužití práva. A dále, směr úvah krajského soudu byl dán i jasným vyjádřením v bodě [35] rozsudku NSS, který připomněl zjevný rozpor výsledků dokazování s formálním schválením shodných projevů vůle žalobce a jeho syna (vydání rozsudku o uznání) v řízení, několikerou změnu tvrzení (v řízení) žalobce a jeho syna stran vlastnictví, původu a množství finančních prostředků [od počátečního žalobcovy tvrzení, že jde o jeho vlastní úspory, přes verzi, že jde o půjčku od syna, až po příběh o úschově (nejprve řadu let „na půdě v kufříku v hotovosti“, posléze na účtu u banky)]. Kasační soud akcentoval i způsob zacházení s prostředky (úvěr právnické osobě) a nakládání s výnosy (vlastní zdanění úroků) s tím, že v daňovém spisu se nachází řada dokladů a důkazů, mimo jiné o majetkových poměrech žalobce i jeho syna v rozhodném období, které jsou v kontrastu s výrokem rozsudku o uznání.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

47. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným byla otázka vlastnictví předmětných finančních prostředků. Zodpovězení této otázky bylo rozhodující pro posouzení, zda byl žalobcem generován příjem, který mohl být předmětem zdanění.
48. Zákon o daních z příjmů definici příjmu neobsahuje. Z jeho § 3 odst. 2 toliko plyne, že příjmem se rozumí příjem peněžní i nepeněžní. Definici příjmu pro potřeby výpočtu daně z příjmu lze nalézt v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č.j. 2 Afs 42/2005-136 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), na nějž ostatně odkázal i žalobce, uvedl mj. následující: „Zákon č. 586/1992 Sb. přímou a přesně vyjádřenou obecnou definici pojmu ‚příjem‘ neobsahuje a omezuje se na popis jednotlivých konkrétních forem příjmů. Z důvodové zprávy k návrhu tohoto zákona (Federální shromáždění, tisk č. 1408, volební období 1990-1992) nicméně vyplývá, že ‚předmětem daně jsou zásadně všechny příjmy s výjimkou příjmů plynoucích z činností, které nemohou být předmětem právně účinné smlouvy. Rozsah příjmů, které nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny, reaguje na potřebu vyloučení dvojího zdanění a na specifický charakter některých druhů příjmů, u nichž není i při tendenci k maximálně širokému daňovému základu účelné, aby byly zdaňovány. (...) Rozdělení příjmů podle hlavních pramenů odpovídá potřebě respektovat rozdíly při stanovení základu i při vybírání daně, které především z praktických důvodů bude rozdílné. Zdanitelným příjmem nebudou náhrady škod, při jejichž úhradě nedochází ke zvýšení poplatníkovu majetku, na rozdíl od náhrad za ztrátu příjmu (náhrad ušlého zisku, náhrad ušlé mzdy apod.).‘ Z dikce citovaného zákona dále vyplývá, že základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi v příslušném zdaňovacím období přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení (§ 5 odst. 1). Na základě výše uvedeného - a ve shodě s citovanými teoriemi - tak lze učinit důležitý závěr, podle něhož je nutno za příjem podléhající předmětné dani pokládat navýšení majetku daňového poplatníka (obdobně vyplývá např. z § 10 odst. 1 cit. zákona). K tomu však Nejvyšší správní soud dodává, že se musí jednat o příjem skutečný a nikoliv toliko zdánlivý. To znamená, že se toto navýšení majetku musí v právní sféře daňového poplatníka reálně projevit, a to tak, že může být poplatníkem skutečně využitelné. V opačném případě se totiž jedná o navýšení zdánlivé.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že příjmem ve smyslu zákona o daních z příjmů je skutečné navýšení majetku daňového poplatníka reálně se projevující v jeho právní sféře tak, že toto navýšení je daňovým poplatníkem skutečně využitelné. Mezi stranami je nesporné, že o příjem se v tomto případě jedná. Spornou otázkou však je, o čí příjem se jedná, jinými slovy, kdo je vlastníkem finanční částky daní z příjmů zatížené. Aplikací tohoto závěru na posuzovaný případ je nutno dovodit, že aby finanční částka, jejíž vlastnictví je v tomto případě sporné, mohla být předmětem daně z příjmů, musel by se žalobce stát jejím vlastníkem. Pokud s částkou disponoval pouze na základě úschovy nebo půjčky, nemohla být tato částka z jeho strany skutečně využitelná proto, že ji po uplynutí určitého času musel vrátit zpět jejímu vlastníku. Z toho vyplývá, že primárním zjištěním rozhodným pro zatížení žalobce daňovou povinností bylo, zda byl v rozhodné době skutečným vlastníkem předmětných finančních prostředků.
49. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu platí: „Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přiblíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“
50. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí: „Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

51. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu platí: *„Správce daně prokazuje skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.“*
52. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu platí: *„Jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečností rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a obhlédání věci.“*
53. Aplikací uvedených ustanovení daňového řádu soud dospěl k následujícím závěrům.
54. Žaloba sama je koncipována na 37 stran, když žalobce do jejího obsahu vtělil doslovnou citaci závěrů správce daně vyjevených v jím vydaných písemnostech, k nimž je připojena žalobcova polemika na dané téma. Dalších celkem 8 stran (4 + 4) pak obsahují žalobcova podání ze dne 15. 12. 2022 a 4. 10. 2023 označené shodně jako „Doplnění žaloby“. Žalobce v těchto podáních znovu opakuje argumenty již před tím ve věci uvedené a trvá na svém tvrzení, že vlastníkem dotčených finančních částek byl jeho syn. Oponuje tvrzením a závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí, ve vyjádření žalovaného ze dne 16. 2. 2023, stejně jako závěrům uvedeným v rozsudku NSS. Soud připomíná, že při takto koncipované a obsáhlé žalobě není jeho úlohou detailně se vypořádat s každým vysloveným tvrzením, ale předložit jasnou argumentaci vypořádávající žalobní leitmotivy.
55. Soud předně konstatuje, že žalovaný správní orgán jasně a přesvědčivě popsal (viz body [1] - [16] napadeného rozhodnutí a další text jeho odůvodnění, tj. bod [30] a násl.), co bylo důvodem vzniku jeho pochybností o úplnosti a správnosti žalobcových daňových přiznání a následnému zahájení daňové kontroly.
56. Žalobce prvně namítal (bod 1. žaloby), že čestné prohlášení žalobcova syna M. P. stran částky 13,6 milionu korun (za zdaňovací období roku 2011) je věrohodným důkazem o původu a vlastnictví peněz, když žalobcova argumentace byla *„jako celek ucelená a logická.“* Žalobce považoval v této části napadené rozhodnutí a odůvodnění žalovaného za *„nezákonné a nepřezkoumatelné.“*
57. Soud s takovým tvrzením nesouhlasí a ze správního spisu k tomu připomíná následující.
58. Správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, že na žalobcův účet č. 1300089566/2010 byly v průběhu roku 2011 vloženy finanční prostředky ve výši 13,6 milionu korun (sedm vkladů v období od dubna do června 2011), přičemž žalobce za zdaňovací období roku 2011 nepodal daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob. Po výzvě správce daně k podání daňového tvrzení podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob, v němž vykázal nulové příjmy. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti a úplnosti daňového přiznání a pravdivosti údajů v něm uvedených, proto vyzval žalobce k odstranění pochybností. Žalobce na výzvu reagoval tvrzením, že si částku 13,6 milionu korun půjčil od syna (smlouva uzavřena ústně, účel půjčky nestanoven, půjčka byla poskytnuta v hotovosti). K tomu bylo předloženo čestné prohlášení žalobcova syna (M. P.) o tom, že půjčil žalobci finanční prostředky ve výši 13,6 milionu korun, přičemž se „přihlásil“ k otcovu tvrzení o tom, že smlouva byla uzavřena ústně, účel půjčky nebyl stanoven a půjčka byla poskytnuta v hotovosti.
59. Správci daně takové vysvětlení nestačilo (a soud dodává, že zcela správně). V rámci ústního jednání uskutečněného dne 12. 3. 2015 žalobce uvedl, že se nejednalo o půjčku, ale že si u

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

něj částku tentokrát již 16,5 milionu korun syn uschoval (únor, příp. březen 2008) s tím, že peníze byly nejprve (do roku 2011) uloženy v českých korunách v kufříku na půdě. Předání peněz nebyl nikdo další přítomen a žalobce netušil původ peněz. Dne 3. 6. 2015 pak byl proveden výslech svědka, žalobcova syna, který znovu potvrdil další otcovu verzi stran částky 16,5 milionu korun (potvrdil i tuto výši), tedy že si ji u otce v roce 2008 uschoval. Na otázku stran zdroje těchto peněz nedokázal žalobcův syn odpovědět.

60. Správce daně hodnotil i majetkové poměry M. P. v období let 2009 – 2011 (k tomu viz body [32] a [33] napadeného rozhodnutí), které se ani neblížily uvedeným více než desetimilionovým částkám.
61. Dne 24. 3. 2015 žalobce předložil správci daně smlouvu o úvěru se společností CRESCON INVEST, a.s., které poskytl žalobce jako věřitel úvěr v částce 18,8 milionu korun. Vklad v hotovosti ve výši 13,6 milionu korun z roku 2011 byl na základě této smlouvy převeden na účet CRESCON INVEST, a.s. Úroky vyplácené na základě této smlouvy byly poukazovány na účet žalobcova syna, ale jako příjmy z kapitálového majetku je v letech 2014 a 2015 zdaňoval žalobce. Dne 9. 4. 2015 pak žalobce podal daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2014, v němž jako základ daně z kapitálového majetku ve smyslu § 8 zákona o daních z příjmů uvedl částku 91 167 Kč.
62. Shrnutí, na základě výše uvedeného rozhodně nelze dojít k závěru, že čestné prohlášení žalobcova syna je věrohodným důkazem o původu a vlastnictví peněz. Jestliže čestné prohlášení přitakalo stran peněz verzi „půjčka“, aby pak autor čestného prohlášení následně plynule přešel (spolu s žalobcem) na verzi „úschova“, nemůže být o věrohodnosti čestného prohlášení ani řeči. V žalobě jsou pak jako zdroj peněz uvedeny výhry žalobcova syna z kasina (neuveďeno ze studu a obav z možné kolize s výkonem funkce krupiéra). Jak na tuto skutečnost nahlíží soud je uvedeno níže (závěr rozsudku týkající se hodnocení provedených důkazů).
63. Stejně tak nelze žalobci přitakat v tom, že by jeho argumentace měla být „jako celek ucelená a logická.“ Právě naopak, jednalo se o argumentaci pochybnou, zjevně účelovou, která přinášela vlastně kontinuálně nové příběhy, jak se peníze u žalobce vlastně ocitly. Správce daně vše přehledně a srozumitelně vyjevil, navíc je třeba akcentovat podrobnost a trpělivost, s jakými se snažil dopátrat všeho podstatného ohledně uvedených částek.
64. Pokud jde o další dílčí námitku, a to tu, že částka 16,5 milionu korun nebyla součástí SJM manželů M. a P. P. (bod 2. žaloby), soud konstatuje pouze to, že správce daně ani žalovaný netvrdili, že by ony miliony byly součástí SJM manželů P. Konstatováním o majetku (nemovitého, movitého, financích) z vypořádaného SJM správce daně pouze dále dokresloval majetkovou situaci M. P. s tím, že ani z vypořádaného společného jmění nemohl M. P. získat peněžní částku přesahující 16 milionů.
65. Další z dílčích námitek se týkala závěrů správců daně ohledně společného projektu M. P. a M. P. (bod 3. žaloby).
66. Soud na tomto místě nepovažuje za nutné podrobně popisovat detaily obchodního vztahu obou jmenovaných mužů a událostí s tím souvisejících (k tomu odkazuje na napadené rozhodnutí). Pro věc samu plně postačí, že žalobní argumentace se zde velmi obecným tvrzením, že žalobcův syn byl v roce 2008, příp. 2009 „schopen úhrady 6 milionů korun“, příp. že M. P. „již v minulosti uzavíral obchody v řádech milionů korun“, snaží „prokázat“ vlastnictví více než dvojnásobné částky o několik let později. Soud ovšem, plně v souladu s žalovaným, uzavírá, že nic takového uvedenými tvrzeními prokázat nelze.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

67. Důvodné nebylo ani další z žalobních tvrzení, tentokrát stran příjmů M. P. (bod 4. žaloby).
68. Tu žalobce vytýká správci daně, že sice zjistil, že M. P. vlastnil v období let 1993 - 2011 finanční částky ve výši přibližně 3 milionů korun, avšak tyto informace „*nebere do úvahy a v kontextu s dalšími důkazy je v celém rozsahu odmítá.*“
69. Opak je pravdou. Správce daně tyto informace do úvahy vzal a v kontextu s dalšími důkazy ohledně nich zcela správně uzavřel, že neprokazují vlastnictví několikanásobně vyšší částky M. P.
70. Žalobce se dále domníval (bod 5. žaloby), že „*označení finanční operace půjčka či úschova je pro určení vlastníka částky zcela nepodstatné*“ a „*rozhodně toto nemůže být důvod pro zpochybnění svědecké výpovědi nebo dokonce čestného prohlášení.*“
71. Žalobce se mýlí. Člověku i jen průměrně orientovanému ve světě financí (když M. P. byl jistě nadprůměrně znalý, pokud, podle žalobcova tvrzení, uzavíral milionové obchody) je zřejmý rozdíl mezi úschovou a půjčkou. Došlo-li proto v tvrzeních žalobce a jeho syna k několikeré změně v tvrzeních o tom, jak se vlastně mnohamilionová částka dostala přes půdu na žalobcův účet, pak to zcela jistě zpochybnilo, ba co víc, znevěrohodnilo původní tvrzení obsažené v čestném prohlášení (k podrobnější argumentaci soudu viz výše). Soud v tom nespatřuje ani náznak jakékoliv podjatosti či účelovosti.
72. A rovněž to, že úroky vyplácené na základě smlouvy s CRESCON INVEST, a.s. byly poukazovány na účet žalobcova syna, prokazují pouze to, že specifikovaná suma odpovídající oněm úrokům byla připsána na účet M. P., ale neprokazují, že (M. P.) byl vlastníkem částky, která byla společnosti poskytnuta žalobcem. I v tom se soud shodl se správci daně obou stupňů a v podrobnostech odkazuje na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí.
73. Žalobce dále pokračoval v číslování žalobních tvrzení až bodem 8, kde se odkazuje na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38.
74. Soud v té souvislosti ještě doplňuje údaje stran skutkového stavu, když připomíná, že správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, že žalobce vložil na účet č. 1300089566/2010 v době od 9. 10. 2014 do 15. 10. 2014 částku ve výši 5,2 milionu korun, přičemž v daňovém přiznání uvedl pouze částku ve výši 91 167 Kč. Proto správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností stran zdrojů a roku nabytí předmětných finančních prostředků, jejich řádného zdanění, ev. osvobození od daně nebo prokázání, že předmětem daně nebyly. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 16. 6. 2015, v němž uvedl, že finanční prostředky ve výši 5,2 milionu korun nejsou zdanitelnými příjmy vzniklými v roce 2014, kdy se zčásti jedná o rodinné úspory již v minulosti zdaněné, a to ve výši 3,3 milionu korun, a z části jde o finanční prostředky z úschovy žalobcova syna, a to ve výši 1,9 milionu korun. K částce ve výši 91 167 Kč pak žalobce uvedl, že se jedná o úroky ze smlouvy o úvěru a vzhledem k tomu, že převážná část z prostředků poskytnutých ve formě úvěru společnosti CRESCON INVEST, a.s., je od žalobcova syna, jsou tyto úroky vypláceny na jeho účet.
75. Správce daně pak dne 16. 11. 2016 ukončil postup k odstranění pochybností stran daně z příjmu za roky 2011 a 2014 a zahájil daňovou kontrolu. Po jejím zahájení žalobcův zástupce informoval správce daně o tom, že k Obvodnímu soudu pro Prahu 10 byla žalobcovým synem podána žaloba na určení vlastnického práva k předmětným finančním prostředkům, kde žalobce vystupoval jako žalovaný. Dne 4. 11. 2016 žalobce uznal v předmětném civilním řízení soudní nárok svého syna. Dne 19. 12. 2016 byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyzván k předložení kopie určovací žaloby. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 v předmětné věci pak žalobce adresoval správci daně dne 11. 1. 2017, aniž by byl k tomu ze strany správce daně vyzván.

76. Jak je zmíněno výše, v rozsudku NSS je jednoznačně (a závazně) konstatováno, že orgány finanční správy nebyly v souzené věci povinny bez dalšího přejímat závěry civilního rozsudku pro uznání, ale naopak musely vést řízení tak, aby dostály zásadě materiální pravdy a vyloučily možné obcházení zákona, dissimulované jednání či zneužití práva. Správce daně v souzené věci konfrontoval svá zjištění s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38, a rovněž správně dospěl k závěru o účelovosti žalobcových tvrzení a jednání vedoucího k vydání uvedeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10. Vzhledem k tomu, že možnost využití tohoto rozsudku v daňovém řízení vedeném s žalobcem byla jednoznačně vyřešena v rozsudku NSS (viz výše), soud na něj v podrobnostech stran této námitky odkazuje. Ani tato žalobní tvrzení proto nebyla důvodná.
77. V bodě 9. žaloby žalobce vytýká správci daně (i žalovanému), že neakceptovali jako důkaz prokazující vlastnictví částky 16,5 milionu korun M. P. bankovní výpisy předložené žalobcem. Ty podle žalobce dokazují, že „M. P., na rozdíl od žalobce, v minulosti nakládal a nakládá s částkami v řádech milionů korun.“
78. Soud v tomto směru s žalobcem souhlasí. Dvoumilionový zůstatek na účtu M. P. v roce 2005, hotovostní výběr dvoumilionové částky z tohoto účtu ve stejném roce či doklady o obchodu s cennými papíry (rovněž v roce 2005) v částce přibližně 1,6 milionu korun opravdu prokazují, že M. P. v roce 2005 „nakládal s částkami v řádech milionů korun.“ Soud k tomu ovšem doplňuje, že byt lze považovat za prokázané, že M. P. v roce 2005 nakládal s částkami v řádu nižších jednotek milionů korun, v žádném případě to neprokazuje, což je pro souzenou věc rozhodující, že si v roce 2008 uschoval u otce (dle původního tvrzení otci zapůjčil) částku několikanásobně vyšší (16,5 milionu, resp. 13,6 milionu korun). Námitka proto nebyla důvodná.
79. A cyklická žalobní argumentace spočívající v tvrzení o tom, že M. P. „v minulosti nakládal a nakládá s částkami v řádech milionů korun“ byla uplatněna i v bodu 10. žaloby.
80. Listina, na kterou je námitkou, že M. P. vlastnil v roce 2008 částku zhruba 15-16 milionů korun, odkazováno jako na prokazující, je jeho odpověď ze dne 31. 8. 2005 na výzvu Finančního úřadu v Domažlicích (pod č.j. 35438/05/118930/0386). I tu ovšem nelze než souhlasit se správcem daně, podle něhož je z listiny zřejmé, že „finanční prostředky vložené do podnikání pocházely z úspor M. P. z doby, kdy pracoval v SRN, z půjček od různých fyzických osob, z darů od rodičů M. P. nebo jeho manželky nebo z prodeje majetku jeho a manželky a z vlastního podnikání v podobě ‚výběru peněz pro osobní spotřebu‘ a dosaženého zisku“, z čehož „je zřejmé, že v letech 2001-2004 nedisponoval M. P. vlastními finančními prostředky v řádech mil. Kč, ani z těchto let nemohou pocházet mil. Kč, které by měl uschovat u svého otce v r. 2008.“ Soud k tomu doplňuje, že z uvedené listiny lze uvažovat leda o tom, že M. P. mohl v letech 2001-2004 disponovat částkou dosahující v sumě částky odpovídající nižším jednotkám milionů korun. O prokázání vlastnictví částky v objemu 15-16 milionů korun v roce 2008 tak rozhodně nejde.
81. Námitka uplatněná v bodě 11. žaloby brojila proti tomu, že správce daně neakceptoval informace získané při výsleších JUDr. V. N. a Ing. P. Ch. jako prokazující vlastnictví peněz M. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

82. Soud i tentokrát přitakal správci daně.
83. Jestliže JUDr. N. a Ing. Ch. uvedli (zvýraznění podtržením provedl soud), že o penězích, které si u nich chtěl M. P. uložit, předpokládali, že je jejich vlastníkem, a nepře počítávali je a od pohledu dovodili, že se jedná o vyšší finanční částku (mělo jít o 15 milionů korun), pak nelze než uzavřít, že snad ani nemůže být míněno vážně, že by takové informace prokazovaly vlastnictví patnácti milionů M. P. Otázka nestrannosti obou svědků (míněno, že budou vypovídat ve prospěch žalobce, resp. M. P.) je pak zcela irelevantní, protože to, co JUDr. N. a Ing. Ch. vypověděli, nepřispělo k prokázání žalobcových tvrzení ani trochu. A zcela mimoběžná je pak ve světle dosud uvedeného i argumentace skrze § 747 a násl. občanského zákoníku. Soud zde v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
84. Stran námitek uplatněných v bodě 12. žaloby soud opakuje, že čestné prohlášení M. P. v kontextu s dalšími okolnostmi (viz výše) skutečně neprokazuje, že právě M. P., a nikoliv žalobce, byl vlastníkem přibližně 15 – 16 milionů korun.
85. Dále, nepřesnosti v časovém údaji o předání peněz synem otci (únor, březen 2008 x květen 2008) skutečně nejsou ve věci rozhodné, což ovšem ani jeden ze správců daně netvrdil. Byly ovšem dalšími z mnoha nejasností, nepřesností a pochybností, které oprávněně budily pochybnosti o žalobcových tvrzeních. A s jako takovými s nimi správci daně pracovali. Stejnou povahu (a stejný závěr soudu) pak mají odlišnosti týkající se výše předmětné částky (15, 16,5 a 18,8 milionu korun). Konečně, ohledně obchodního vztahu M. P. a M.P. soud odkazuje na argumentaci výše.
86. Ve vztahu k námitce, že správce daně „*uměle vytváří překážky v řízení pro žalobce také tím, že nenechal žalobce plně nahlédnout do daňového spisu, aby bylo možné seznámit se s usnesením Policie České republiky (...), kterým byla odložena trestní věc podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, kterého se měli dopustit podezřelí M. P. a žalobce*“ s tím, že „*předmětný dokument je v části daňového spisu, která je neveřejná*“, soud uvádí následující. Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že má-li být žalobní námitka relevantně vypořádána, musí z ní, krom jiného, vyplývat polemika s tím, jak se s takovou námitkou vypořádal žalovaný správní orgán. Ten v napadeném rozhodnutí uvedl toto: „*Dle odvolacího orgánu správce daně jednal v souladu s ust. § 52 odst. 1 daňového řádu: „Úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.“ Usnesení Policie České republiky sp. zn.: KRPP-122595/131/TČ-2015-030181 ze dne 07. 07. 2016 obsahuje informace o jiných osobách a nebylo použito jako důkazní prostředek, proto je součástí neveřejné části spisu a daňový subjekt nemá právo do této písemnosti nahlížet.“* Soud se s takovým názorem ztotožnil a vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, co na onom názoru spatřuje jako chybné či nedostačující, považuje soud námitku za nedůvodnou.
87. Stran dalších tvrzení uvedených v bodě 12. žaloby soud odkazuje na výše prezentovanou vlastní argumentaci.
88. V doplněných žaloby ze dne 15. 12. 2022, resp. 4. 10. 2023 žalobce zopakoval některá z žalobních tvrzení a nesouhlasil se závěry vyjevenými v rozsudku NSS. Krajský soud k tomu poznamenává, že není povolán k řešení výtek, v podstatě quasižaloby, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stran zopakovaných žalobních tvrzení soud souhrnně odkazuje na jejich vypořádání výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

89. Shrnutí, správci daně obou stupňů správně uzavřely, že žalobce stran kruciólní otázky vlastnictví předmětných finančních částek neunesl důkazní břemeno, které na něj přešlo poté, co správce daně kvalifikovaně zpochybnil žalobcova tvrzení. Žalobci se nepodařilo žádným z jím předložených důkazů prokázat leitmotiv jím prezentovaných tvrzení, totiž to, že skutečným vlastníkem peněz byl jeho syn M. P.. Nebylo možné přehlédnout, že žalobce i jeho syn svá tvrzení o vlastnictví, původu a množství finančních prostředků v řízení několikrát měnili (úspory → půjčka → úschova). Stejně tak je třeba kvitovat, že správci daně neakceptovali jako důkaz k prokázání vlastnictví (žalobcova syna) částky přibližně 16 milionů korun v roce 2008 důkazy, na jejichž základě bylo možné dojít pouze k tomu závěru, že M. P. vlastnil v roce 2005 částky v řádu nižších jednotek milionů. Správce daně rovněž přílehavě konfrontoval svá zjištění s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 11. 2016, č.j. 7 C 306/2016-38, a rovněž správně dospěl k závěru o účelovosti (a nevěrohodnosti) žalobcových tvrzení a jednání vedoucího k vydání uvedeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10. Na těchto závěrech pak nemohly změnit nic ani důkazy provedené před soudem, a to návštěvní lístek z kasina ze dne 7. 5. 1998 a čestné prohlášení M.P. ze dne 2. 8. 2018. Návštěvní lístek v němčině z roku 1998 (tzv. tageskarte ze dne 7. 5. 1998 z kasina Royal Internationale Spielbank v Železné Rudě) znějící na jméno M. P. dosvědčuje pouze jedinou návštěvu kasina, a nikoliv pravidelné návštěvy, jak bylo tvrzeno při jednání (když soud odhlíží od toho, že tím není ani stoprocentně prokázáno, že se jedná o žalobcova syna, a nikoliv muže stejného jména). A už vůbec není důkazem o vlastnictví jakékoliv finanční částky (v roce 2008, ani jindy) získané z výher, příp. důkazem o náruživém hraní v kasinu.
90. V čestném prohlášení (vyhotoveném po vydání napadeného rozhodnutí) M. P. uvedl toto: „Čestně prohlašuji, že jsem věděl a vím, že pan M. P. je vlastníkem částky ve výši převyšující 10 milionů korun. O tomto jsem se dozvěděl nejpozději v roce 2007, kdy jsme společně začali zakládat společnost PP Press s.r.o. jako vydavatele týdeníků v okresech Plzeňského kraje (např. v okrese Domažlice se jednalo o titul *Nové Domažlicko*), kde byl pan M. P. finančním investorem a já odborným garantem. Tyto finanční prostředky si pan M. P. společně s dalšími cennostmi a doklady schoval u svého otce v Meclově, v roce 2008, kdy byl před rozvodem s manželkou. Výše uvedené skutečnosti jsem již částečně uvedl ve své výpovědi ve věci KRPP-122595-139/TČ-2015-030181, Policie České republiky, služba kriminální policie a vyšetřování, oddělení hospodářské kriminality, územní odbor Domažlice. Toto čestné prohlášení činím na základě žádosti pana M. P., který mne požádal o svědectví ve věci daňového řízení vedeného s otcem Ing. J. P.“. Soud hodnotí toto prohlášení jako ryze účelové (nadto „potvrzující“ vlastnictví pouze 10 milionů korun, když ve věci byla sporná částka 15–16 milionů korun), a to ve světle ostatních skutečností, které stran předmětné částky vyšly v řízení najevo (viz výše).
91. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
92. Pro úplnost soud uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy (na jejichž provedení žalobce trval), a to výsledky žalobce, M.P., M. P., Ing. P. Ch., JUDr. V. N. a J. J., zástupce CRESCON INVEST, a.s., dále doklady o zaplacení daně z příjmů za roky 2015–2019 žalobcem a plnou mocí ze dne 9. 9. 2014. Vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, soud provedení těchto důkazů považoval za zjevně nadbytečné. Stran ostatních důkazů, tak jak byly navrženy v žalobě a jejím doplnění ze dne 15. 12. 2022, žalobce během jednání soudu prohlásil, že na jejich provedení netrvá.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[VI] Náklady řízení

93. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem (krajským i kasačním). Rozhodující je přitom finální výsledek řízení, nikoliv mezitímní úspěch žalobců (= původní rozsudek KS). Žalovaný však náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 10. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl předsedou senátu Mgr. Jaroslavem Škopkem v právní věci

žalobce: **Ing. J. P., X,**
zastoupeného Mgr. Hynkem Navrátilem, advokátem, Na
Florenci 1, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 26423/18/5200-10422-711473,

takto:

- I. Ve věci vedené Krajským soudem v Plzni pod spisovou značkou 30 Af 55/2018 se na titulní straně písemného vyhotovení rozsudku ze dne 25. 10. 2023 opravuje číslo jednacím rozsudku z 30 Af 55/2018-165 na 30 Af 55/2018-178.
- II. V ostatním zůstává písemné vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023 ve věci vedené pod sp. zn. 30 Af 55/2018 beze změny.

Odůvodnění:

94. Dne 25. 10. 2023 byl ve věci vedené Krajským soudem v Plzni (dále jen „soud“) pod sp. zn. 30 Af 55/2018 v ústním jednání vyhlášen rozsudek. Rozsudkem byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 26423/18/5200-10422-711473 (výrok I.); žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
95. Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci. Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.
96. Vzhledem k tomu, že v soudním spisu nebyla dodržena chronologie číslování stránek, když některé stránky byly nedopatřením začíslovány pod shodným číselným označením, došlo při vypravování písemného vyhotovení rozsudku k chybě v psaní v tom smyslu, že písemné vyhotovení rozsudku bylo označeno číslem jednacím 30 Af 55/2018-165, namísto správného č.j. 30 Af 55/2018-178 (ztučnění textu provedl krajský soud). Písemné vyhotovení rozsudku s č.j. 30 Af 55/2018-165 bylo posléze doručeno oběma účastníkům.
97. Z důvodu nesprávného začíslování stránek soudního spisu došlo tedy v písemném vyhotovení rozsudku k chybě v psaní, a proto přistoupil předseda senátu v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. k opravě této chyby tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. 2. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.